

Skarga wniesiona dnia 12 lipca 2004 r. przez UPS Europe N.V./S.A. oraz UPS Deutschland Inc. & co OHG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-284/04)

(2004/C 251/45)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 12 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez UPS Europe N.V./S.A. z siedzibą w Brukseli, Belgia oraz UPS Deutschland Inc. & co OHG, reprezentowanych przez T.R. Ottervangera i A.S. Bijleveld, adwokatów.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności domniemanej decyzji Komisji odmawiającej uwzględnienia jej wniosku potwierdzającego z dnia 13 kwietnia 2004 r. o udzielenie dostępu do pewnych dokumentów;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją z dnia 20 marca 2001 r. ⁽¹⁾ Komisja stwierdziła, że Deutsche Post AG naruszyła art. 82 Traktatu WE poprzez praktyki stosowane w sektorze przewozu paczek dla celów sprzedaży wysyłkowej. W powołanej wyżej decyzji Komisja nałożyła na Deutsche Post obowiązek utworzenia odrębnej spółki zależnej do komercyjnych usług przewozu paczek, jak również obowiązek utworzenia przejrzystego, opartego na kryteriach rynkowych, systemu cen pomiędzy Deutsche Post AG a tą spółką zależną. Deutsche Post zobowiązana została do corocznego informowania Komisji o wypełnianiu powyższych obowiązków. Deutsche Post uczyniła to pismem z dnia 22 maja 2003 r. Skarżący, którzy prowadzą działalność w tym samym sektorze gospodarczym, zażądali dostępu do nieobjętej poufnością wersji tegoż pisma i otrzymali ją w dniu 22 września 2003 r. W dniu 20 października 2003 r. skarżący zażądali od Komisji dostępu do informacji o przeciętnych wewnętrznych cenach transferowych stosowanych przez Deutsche Post w stosunku do jej spółki zależnej, które to ceny były usunięte w nieobjętej poufnością wersji pisma z 22 maja 2003 r. Zażądali oni również dostępu do raportu i obliczeń, które zgodnie z powyższym pismem, dostarczone były Komisji w dniu 16 listopada 2001 r. Żądanie oparte było o rozporządzenie nr 1049/2001 ⁽²⁾ opublikowane w Dzienniku Ustaw L 145 z 31.5.2001, str. 43-48. Skarżący powtórzyli swoje żądanie w dniu 18 listopada 2003 r. i złożyli wniosek potwierdzający w dniu 13 kwietnia 2004 r. Pismem z dnia 21 kwietnia 2004 r. Komisja potwierdziła otrzymanie wniosku potwierdzającego i oświadczyła, że konsultuje z Deutsche Post szczegółowy zakres wrażliwych handlowo informacji zawartych w zażądanych dokumentach. Nie otrzymawszy żadnej dalszej odpowiedzi, skarżący uważają, że mają do czynienia z domniemaną decyzją Komisji odmawiającą im dostępu do zażądanych dokumentów i wnoszą do sądu o jej unieważnienie.

Na poparcie swojej skargi, skarżący powołują się na naruszenie rozporządzenia nr 1049/2001 twierdząc, że nie znajduje w niniejszej sprawie zastosowania żaden z wyjątków, o których mowa w art. 4 tego rozporządzenia i, że w związku z tym Komisja powinna była udostępnić dokumenty zgodnie z żądaniem. Skarżący podnoszą również zarzut niedopełnienia przez Komisję obowiązku uzasadnienia decyzji zgodnie z art. 253 WE. Skarżący podnoszą, że Komisja naruszyła przepisy rozporządzenia nr 1049/2001 również w ten sposób, że nie udzieliła odpowiedzi w określonym terminie, ani nie uzasadniła odmowy dostępu do dokumentów. Wreszcie, skarżący twierdzą, że Komisja naruszyła swój własny regulamin w brzmieniu ustalonym przez decyzję Komisji z dnia 5 grudnia 2001 r. ⁽³⁾ Zdaniem skarżących, Komisja powinna była zakończyć konsultacje z Deutsche Post i podjąć decyzję w terminie 15 dni roboczych.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 20 marca 2001 r. w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 82 Traktatu WE (Sprawa COMP/35.141 – Deutsche Post AG) (notyfikowane za nr dokumentu C(2001) 728), Dz.U. L 125 z 5.5.2001, str. 27.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

⁽³⁾ Dz.U. L 345 z 29.12.2001, str. 94.

Skarga wniesiona dnia 9 lipca 2004 r. przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-286/04)

(2004/C 251/46)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 9 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, reprezentowanego przez R. Thompsona QC i S. Grodzinski, Barrister, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uchylene art. 2 decyzji Komisji 2004/451/WE w sprawie rozliczenia rachunków przedstawionych przez Państwa Członkowskie w odniesieniu do wydatków Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej poniesionych w roku finansowym 2003 (notyfikowana jako dokument C(2004) 1699) ⁽¹⁾ w odniesieniu do rachunków Rural Payments Agency (Agencji Płatniczej na Rzecz Obszarów Wiejskich), Department of Agriculture and Rural Development (Departamentu Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich), the Forestry Commission (Komisji ds. Leśnictwa) i Countryside Council for Wales (Rady Walii do Spraw Ochrony Terenów Naturalnych);

- orzeczenie o niezgodności z prawem decyzji o wyłączeniu do odrębnego rozpoznania rachunków Scottish Executive Environment and Rural Affairs Department (Szkockiego Departamentu Wykonawczego do Spraw Środowiska i Obszarów Wiejskich), w zakresie, w jakim jest ona oparta na zarzucie niezgodności z metodą badań losowych ustaloną w Wytycznej nr 8 Dyrekcji Generalnej VI Komisji (Rolnictwo) w lipcu 1998 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja Komisji 2004/451 zapadła w ramach rozporządzenia Rady (WE) 1258/1999⁽¹⁾ w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej. Zaskarżony art. 2 zawiera decyzję Komisji o wyłączeniu, między innymi rachunków agencji płatniczych wskazanych przez stronę skarżącą i objęciu ich osobną decyzją w sprawie rozliczenia.

Strona skarżąca podnosi, że w stosunku do tych agencji decyzja o wyłączeniu ich rachunków do odrębnego rozpoznania zapadła tylko i wyłącznie na tej podstawie, że metoda badań losowych stosowana przez United Kingdom's National Audit Office (Krajowy Urząd Audytowy Zjednoczonego Królestwa) dla sporządzenia sprawozdania finansowego i świadectwa odnośnie rachunków za rok 2003 odbiegała od metody badań losowych zaleconej w Wytycznej nr 8.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca stwierdza po pierwsze, że Komisja nie posiada kompetencji prawnych, aby żądać od krajowych jednostek certyfikujących dostosowania metodologii do zaleconej w Wytycznej, jeżeli jednocześnie uznaje kryteria sformułowane w rozporządzeniu 1258/1999 oraz w rozporządzeniu 1663/1995⁽²⁾ za spełnione. Ponadto strona skarżąca podnosi, że Komisja przekroczyła swoje kompetencje dokonując wykładni własnej Wytycznej jako wiążącej zasady prawnej. Jeśli nawet Sąd miałby uznać wbrew twierdzeniu strony skarżącej, że Wytyczna może, co do zasady, ustanowić wiążącą zasadę prawną, strona skarżąca argumentuje, że wytyczna jest co najmniej niejednoznaczna i że wykładnia dokonana przez Komisję narusza zasadę pewności prawa. Strona skarżąca twierdzi również, że z perspektywy genezy tego zagadnienia postępowanie Komisji zmierzające do narzucenia własnej wykładni Wytycznej nr 8 jest sprzeczne z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań. Ponadto usiłowanie przez Komisję sprawowania kontroli nad sposobem, w jaki United Kingdom's National Audit Office przeprowadza kontrolę jest zdaniem skarżącego sprzeczne z zasadą pomocniczości wyrażoną w art. 5 TWE i zawartą art. 3 ust. 1 rozporządzenia 1663/95. Na koniec, strona skarżąca stwierdza, że na wypadek, jeśli Komisja dowodziłaby, że u podstawy jej decyzji znalazły się inne względy, decyzja ta byłaby obciążona oczywistym błędem w ocenie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 155 z 30.4.2003, str. 123.

⁽²⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 0103 – 0112.

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1663/95 z dnia 7 lipca 1995 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 729/70 w odniesieniu do procedury rozliczania rachunków sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej, Dz.U. L 158, z 8.7.1995, str. 6.

Skarga wniesiona dnia 15 lipca 2004 r. przez Krisa Van Neyghema przeciwko Komitetowi Regionów

(Sprawa T-288/04)

(2004/C 251/47)

(Język postępowania: holenderski)

Dnia 15 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komitetowi Regionów przez Krisa Van Neyghema, zamieszkałego w Tienen (Belgia), reprezentowanego przez Dirka Janssensa, adwokata.

Skarżący wnosi do Sądu o:

- uchylenie decyzji 87/03;
- uchylenie wszelkich decyzji związanych z powyższą decyzją lub z niej wynikających;
- zaszeregowanie skarżącego do stopnia B 1, jednakże co najmniej do stopnia B 4/4;
- obciążenie Komitetu Regionów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący jest urzędnikiem w Komitecie Regionów od dnia 1 grudnia 2002 r. Kwestionuje on decyzję z dnia 26 marca 2003 r., na podstawie której został on ostatecznie zaszeregowany do stopnia B 5, szczebel 4.

Na uzasadnienie swojej skargi skarżący powołuje się na brak uzasadnienia zaskarżonej decyzji, naruszenie art. 5 ust. 3, art. 31 oraz art. 32 Regulaminu pracowniczego oraz naruszenie zasady równego traktowania.

Skarga wniesiona 19 lipca 2004 r. przez Caremar S.p.A. i innych przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-292/04)

(2004/C 251/48)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 19 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Caremar S.p.A. i innych, reprezentowanych przez adwokatów Gian Michele Roberti, Alessandro Franchi i Guido Bellitti.